

Veronika Volhejnová

PŘÍPAD ŠKOLNÍKOVA KOCOURA

Ilustrace
Petr Morkes

Albatros

Případ školníková kocoura

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Volhejnová

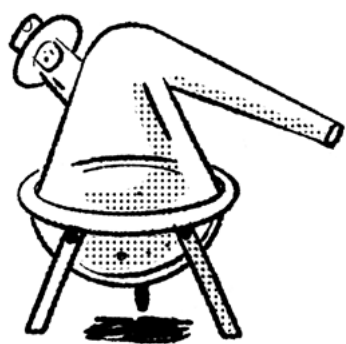
Případ školníková kocoura – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**PŘÍPAD
ŠKOLNÍKOVA
KOCOURA**

Veronika Volhejnová

PŘÍPAD ŠKOLNÍKOVA KOCOURA

**Ilustroval
Petr Morkes**

Albatros

Rukopis knihy zvítězil v literární soutěži nakladatelství Albatros na téma „Pípi v nás“.

© Veronika Volhejnová, 2025

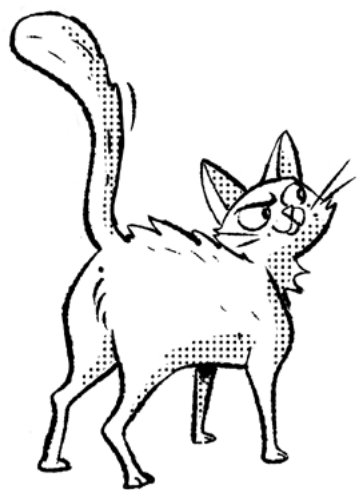
Illustrations © Petr Morkes, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07854-0

ISBN e-knihy 978-80-00-07857-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07858-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07856-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

1. Jáma

„No to už přestává všechno!“ založil si školník Arnošt Patera ruce v bok a rozhlédl se po školním pozemku. „Že to tu občas někdo podupe – no budíž, s tím se počítá. Ale tohle?“ Zamračil se na obří jámu mezi záhonky a na hlínu rozsypanou všude kolem.

Pan Patera oslavil nedávno pětapadesátku. Málokdo ho znal jinak než v montérkách nebo v modrém plášti. Když se na slavnostním předávání titulu „Nejlepší škola kraje“ objevil v obleku, pár lidí ho vůbec nepoznalo! Jako každý správný školník uměl devatero řemesel, a tak se kromě školy staral spolu s učitelem dějepisu taky o místní zříceninu, tvrz jménem Ptáčník, které ale nikdo v městečku Bílově neřekl jinak než Hrádek.

Ale vůbec nejvíc ze všeho si zakládal na kytičkách. Díky jeho péči vzkvétalo nejenom jeho pár soukromých záhonků, ale celá školní zahrada, a zeleň na chodbách se podobala spíš džungli. Není tedy divu, že ho taková pohroma rozpálila doběla.

„Co to tady vyvádíte, pane Patero?“ užasla češtinářka Veselá, která si na zahradu nesla úkoly k opravování. Měla volnou hodinu a venku bylo na začátek března až neuvěřitelně hezky.

„Já?“ mávl školník vztekle rukou. „Tohle má určitě na triku některý z těch místních lumpů. Asi mu od silvestra zbyla zbytečně velká petarda. Byl jsem večer v Sokole a někdo si to nejspíš vyčíhnul. Naštěstí to vypadá, že se mu snad nic nestalo. Ale jestli ho najdu...“ Udělal rukama gesto jasně naznačující, co nedopověděl: *...tak se mu teprve stane!*

Nahnul se nad jámu. V hlíně se něco zalesklo. Školník tou věcí chvilku viklal a nakonec vylovil jakousi křivuli se dvěma zakroucenými trubičkami.

„No vždyť to říkám, uličníci. Jenomže to nejspíš nebyla petarda, ale nějaká chemie. Vezmu to dovnitř panu Oulickému, beztak mu to

sebrali z laborcky. A při té příležitosti se ho zeptám, jestli neví, které číslo v tom může mít prsty.“

Učitelka Veselá si tu zvláštní věcíčku chvíli prohlížela a pak zavrtěla hlavou. „Kdepak, to z chemie nebude. Vidíte, jak je špinavá? Nemyslím zvenčí, to je pochopitelné, ale tadyhle zevnitř – sklo je celé kalné. To by kolega Oulický nikdy nepřipustil.“

„To máte pravdu,“ uznal školník. „Ten je na čistotu ras.“

Mňau!

Kde se vzal, tu se vzal, u jámy stál kocour. Veliký šedý kocour.

„No tys tady ještě chyběl,“ ulevil si pan Patera. „Odkud jsi utekl, že tě neznám?“

Mňau! zopakoval chlupáč a začal se školníkovi třít o nohy.

„Že byste měl nového kocoura?“ zasmála se učitelka.

„Ale ne, ten nebude toulavý. Vidíte tu srst? Třeba se s někým přistěhoval. Ale musím uznat, že taková školní kočka by se hodila, nestačím do sklepa stražit pastičky na myši.“ Pan Patera podrbl kocoura pod bradou a ten se mu přátelsky otřel o ruku.

Češtinářka vzala do ruky nalezenou baňku, chvíli ji prohlížela a pak se zeptala: „Co s tím budete dělat?“

„S touhle věcí? Ani nevím. Vyhodit to nechci, kdyby se kolem toho ještě něco dělo, ale...“

„A nevadilo by vám, kdybych si to zatím nechala u sebe? Ten typ skla... připadá mi to přinejmenším hodně staré. Vzala bych to nahoru ukázat kolegovi Vackovi – vlastně ne, ten odjel! No, to je jedno. Zkrátka bych trochu zapátrala, co to může být.“

„Pro mě za mě,“ pokrčil školník rameny a chopil se hrábí. Češtinářka si těsněji přitáhla huňatý svetr přes květované šaty, vyčítavě se podívala po rozzářeném, ale ještě ne příliš hřejivém sluníčku a vykročila zpátky ke škole. Kocour se vydal za ní.

V té chvíli vyklouzla zadním vchodem na zahradu dětská postavička. Jen si holčička všimla učitelky, zkusila zase zacouvat, ale už bylo pozdě.

„Sejkorová!“ zavolala paní Veselá. „Copak ty tady děláš?“

„Já... je velká přestávka,“ bránila se Adélka Sejkorová.

„To sice je, ale to ještě neznamená, že se můžeš toulat kdoví kde. Kde je teď vaše třída a proč tam nejsi taky?“

„No... já jsem slyšela, jak pan školník nadával, a pak jsem viděla oknem tu díru, tak jsem se chtěla... já, ten je krásný, to je váš?“ všimla si Adélka kocoura.

„Není,“ odpověděla stručně učitelka. „A nezamlouvej to. Tak tys viděla oknem na zahradě díru? A kterýmpak? Sem je vidět leda tak okénkem ze záchodu... Moment, že tys kvůli tomu zase lezla na topení? Což se nesmí, jak dobře víš. Takže čelem vzad a už ať jsi tam, kde máš být, než si to rozmyslím a zajdu za tvou třídní!“

„Na shledanou,“ pípla Adélka a byla pryč.

„Vy s nimi máte svatou trpělivost,“ podotkl Patera. „Taková malá, a už tak zvědavá.“

„To máte těžké,“ pokrčila rameny paní Veselá. „Kdybych ji na tom topení přistihla, to víte, že to budu řešit jinak. Ale takhle... No nic, tak já jdu, přece jen je zima.“

„A já se dám do toho čurbesu,“ zavrtěl Patera nespokojeně hlavou.

Učitelka vzala za kliku a nohou odstrčila kocoura, který se mer-momocí cpal dovnitř.

„Ani ať tě nenapadne,“ okřikla ho. „Kočky mám ráda, ale dovnitř se mnou nesmíš. Utíkej za panem Paterou, třeba dostaneš jogurt, mívá ho k svačině.“ A zavřela kocourovi dveře před čumákem.

A tak přišel školník ke kocourovi, kterému dal z pochopitelných důvodů jméno Jáma, a paní učitelka Veselá k podivné skleněné nádobě, která, jak se zdálo, nikomu nechyběla.

2. Záhadné zmizení a záhadné objevení

Jámu na školní zahradě ale brzo nahradila jiná, větší senzace. Ztratil se dějepisář! Přesněji řečeno, nevrátil se ze studijní cesty. Nikdo to nechápal – učitel dějepisu Vlastimil Vacek byl sice trošku podivín, ale pokud šlo o vyučování, býval přesný jako hodinky. Ještě se nestalo, že by třeba jen onemocněl, natož aby se bez vysvětlení nedostavil do školy.

Žil sám a jediná jeho láska a vášeň byla historie. Všechny volný čas trávil v archivech, o prázdninách objížděl zámky, o kterých nikdo jiný ani neslyšel. Bylo tedy dost překvapivé, když požádal ředitele uprostřed školního roku o čtrnáct dní volna. Vysvětloval to tím, že se mu konečně podařilo získat přístup do jinak uzavřeného soukromého archivu v jistém italském zámku, ale majitel prý trvá na tom, že musí Vacek přijet právě v tuhle konkrétní dobu, aby na jeho práci mohl

zámecký pán osobně dohlédnout. Ředitel z toho nadšený nebyl, ale Vacek byl jeden z jeho nejlepších učitelů – bylo vlastně s podivem, že se rozhodl učit na základce, když by si mohl v klidu bádat v historickém ústavu. A tak mu nakonec volno povolil.

Jenže teď už měl být dějepisář zpátky, a nebyl. Nejenže nepřišel do školy, ale nikomu se ani neozval a mobil nebral. Nakonec ředitel – nerad – ohlásil na policii, že dějepisář Vacek se pohřešuje.

To byla bomba! Půl města nemluvalo o ničem jiném. Vyrojily se nej-různější divoké teorie. Unesli ho mimozemšťani! (prvňák Péťa Carda). Nejspíš lezl na nějakou zříceninu a spadl z ní (chemikář Oulický). Zabili ho mafiáni – to víte, Itálie! (Vackova sousedka). Objevil v archivu nějaké strašné tajemství a majitel ho vězní, aby ho nemohl prozradit (druhá sousedka, milovnice thrillerů). Udělal tam nějaký výnosný objev a touhle dobou už bude někde na Bahamách (v žertu školník Patera). A tak dál a tak dál.

Druhé polovině města bylo celkem jedno, kde dějepisář Vacek je, poněvadž jaro se už začínalo hlásit a na zahrádkách byla spousta práce.

S jarní rovnodenností nezvyklé teplo skončilo a přišly dlouhé a vytrvalé deště. A asi druhý nebo třetí den tohohle psiho počasí se v městečku prvně objevil tajemný cizinec. Mohlo mu být tak kolem padesátky, byl černovlasý, černooký a chodil v těžkém černém plášti podivného střihu. Auto, kterým přijížděl a které obvykle stávalo před muzeem, bylo ale docela moderní, s italskou poznávací značkou.

Pan Mrázek, vedoucí a režisér místního ochotnického spolku, mu z legrace začal říkat „obchodník s deštěm“. To proto, že se objevil zároveň s tím upršeným počasím. Mrázek byl majitelem oblíbeného obchodu s potravinami a jeho krám fungoval líp než informační stře-disko, takže přezdívka se rychle ujala. A snědému Italovi zůstala i poté, co vyšlo najevo, že je to jistý profesor Morini, historik, a že přijel pátrat v písemnostech zrušeného kláštera, uložených v muzejním archivu.

Cizinec se s nikým v městečku příliš nebavil, ale k panu Mrázkovi si chodil občas pro svačinu. Přitom se ukázalo, že umí slušně česky, ačkoli to byla podivná, starobylá čeština, plná dávno nepoužívaných výrazů.

„No jo, historik,“ komentoval to zasněně pan Mrázek na večerní zkoušce ochotníků. „Panečku, to by byl Mefisto!“ I jemu samotnému ale bylo jasné, že na tohohle „dábla“ by jeho výmluvnost nestačila, ačkoli jinak dostane na jeviště skoro každého. „No nic,“ povzdechl nakonec. „Tak jdeme na to, přátelé, od druhého jednání!“

Ani to ještě nebyla poslední senzace toho jara, přinejmenším pro děti ne. Na Hrádku strašilo! V prázdných oknech zříceniny se tu a tam objevilo světlo, bývaly odtamtud slyšet podivné dusavé zvuky a párkrát někdo z malých zvědavců, kteří v těch místech „náhodou“ venčili psa, prý zahlédl i hnědou kutnu bez těla, spěchající po hradbách. Noční výlety na zřícenině se mezi místními kluky staly zkouškou odvahy. Jenomže pak jim udělal rázný konec školník Patera. Natáhl přes všechny přístupové cesty provaz s velikou cedulí NEBEZPEČÍ – NEVSTUPOVAT a požádal ředitele, aby vyhlásil přísný zákaz vstupu na zříceninu ve školním rozhlase. Důvod byl jednoduchý: hradby se rozpadaly a teď, když je podmáčely dlouhé deště, by se snadno mohly někde zřítit.

„Míla Vacek žádal o jejich zpevnění, ale znáte to, na tohle nikdo peníze v rozpočtu nemá,“ vysvětloval Patera řediteli. „Stačí, aby nějaký uličník špatně šlápl, hradba ho zasype a kolik lidí bude nado-smrti nešťastných. Kdepak, kdepak, to já si na svědomí nevezmu.“ Znal ale kluky – koneckonců, byl školníkem už pětadvacet let. A tak jako dodatečné bezpečnostní opatření využil i těch strašidelných řečí. Jejich vznik si vysvětloval tím, že vítr hnal po hradbách nějaký pytel od cementu a v mlhavé, deštivé noci z něj fantazie vyrobila ducha v mnišském hávu. Ale teď se mu to docela hodilo. Cestičkami, které znal jen on sám, pustil do oběhu, že je to nejspíš Prokletý

mních, nebezpečný přízrak, zakletý za provozování černé magie. A protože se přiblížilo výročí jeho smrti, obchází po Hrádku a hledá, koho by svrhl do podzemí hradu místo sebe. Doufal, že aspoň na ty menší děti by to mohlo zabrat.

„Víc už udělat nemůžu,“ pokrčil rameny, když o tom vykládal češtinářce Veselé. „Na Hrádku by teď mohlo být vážně nebezpečno.“

„A víte, že jste se docela trefil?“ usmála se. „Jedna místní pověst tvrdí, že na hradě kdysi žil alchymista a v podzemí měl dílnu. Když si pro něj přišla inkvizice, radši se vyhodil do povětří s celou svou prací i s půlkou hradu. To prý byla skutečná příčina požáru, který Ptáčník zničil. Tu verzi s bleskem údajně vypustila do oběhu církev – boží trest, chápete? A že by mohl ten mrtvý alchymista na hradě strašit – no, tak to si po takovémhle konci docela dobře umím představit.“

„Paní učitelko, vy těch pověstí znáte tolik, že byste mohla napsat knížku,“ prohlásil uznale pan Patera. „Ale mně osobně bude docela stačit, když si tam nikdo z těch místních rošťáků nezlomí nohu nebo nedejpanebože vaz.“

3. Čaroděj

Asi nejvíc se o hradní strašidlo zajímala Adélka Sejkorová. Sejkorovi totiž bydleli kousek od Hrádku a na silničku, která vedla k hlavní bráně, viděli z okna. Adélka i její starší bratr Petr znali Hrádek jako svoje boty, celé léto si tam hráli, ačkoli maminka to moc ráda neviděla – měla o ně strach. A když se doslechla o ředitelském zákazu, prohlásila rozhodně: „Jestli se dozvím, že jste za bránu strčili třeba jenom nos, tak si mě nepřejte!“

Adélka si tedy aspoň posunula postel tak, aby z ní na Hrádek viděla oknem, a jak měla chvíli, sledovala, co se tam děje. Upřímně řečeno, byla to nuda. Většinou nebylo na co koukat, jen párkrát měla Adélka dojem, že se na hradbách něco pohnulo. Když se ale ráno podívala lépe, zjistila, že tam vítr zlomil nějakou větev, že se v křoví zachytila igelitová taška nebo – to bylo to nejzajímavější, co se za celou dobu stalo – že se sesul kousek hradby. Adélka sice tvrdila, že po hradbách v noci někdo chodil, a proto se zeď sesula, ale maminka jen varovně zdvihla prst: „Aspoň vidíš, že nemáte Hrádek zakázaný jen tak pro nic za nic!“

Až jednoho večera, kdy konečně přestalo pršet a po nebi se mezi hvězdami honily cáry mraků, příběhla Adélka za bratrem s očima navrch hlavy: „Čaroděj šel zrovna teď na Hrádek!“

Petr byl ovšem myšlenkami u sobotního fotbalového zápasu. Prvně k němu měl nastoupit jako kapitán, protože Vašek Rozhoň ležel v posteli s těžkou angínou. „Jo? Cože?“

„Čaroděj. Teď zrovna šel kolem nahoru na Hrádek!“

„Jaký čaroděj?“

„No ten Ital. Čaroděj. Obchodník s deštěm!“

„Ále, kdoví, cos viděla. Ten tu přece nebydlí, jen sem jezdí. Co by tu dělal v noci,“ mávl rukou Petr.

„Ale jo, teď prošel kolem. Fakt. Pojd' se tam podívat!“

„Prosím tě, já nebudu lítat v noci v dešti jen proto, že ty máš halucinace.“

„Už tam neprší. Schválně se podívej!“ táhla Petra k oknu.

Právě v té chvíli přejel po hradbě tenký paprsek světla a zase zmizel.

„Jdem,“ prohlásil Petr a popadl klíče a baterku.

Petr s Adélkou se krčili za sloupem polorozpadlé brány. Adélka sice chtěla jít dál, ale bratr ji nepustil. „Zbláznila ses? Vyplašíš ho!“ Schovali se tedy a Petr se v těch krátkých chvilkách, kdy skulinou v mracích probleskl úplněk, pokoušel vyčíst něco ze stop na zemi. Jenže bez úspěchu.

Po chvíli usoudil, že je čistý vzduch a že se můžou bezpečně vydat dál. „Z nádvoří jsou jen dvě cesty, do velké síně a přes hradby,“ zavelel Petr šeptem. „Ty jdi kolem hradeb. Kdyby tam někdo šel, uslyšíš ho a hned se příkrč! Já to vezmu k síni a zkusím nakouknout dovnitř. Občas se po mně podívej, a ne abys ječela!“

Kdyby to bylo ve dne, poslechla by Adélka bez odmlouvání. Takhle v noci se jí ale po hradě samotné moc chodit nechtělo. „Já mám strach,“ přiznala.

„Ale prosím tě, není z čeho. Hlavně nelez na hradbu, ať ji na sebe nestrhneš, a jinak se ti nic stát nemůže. Kromě toho, přece nebudu daleko. Když se nerozdělíme, mohl by nám jednou stranou utéct.“

„No jo, ale čaroděj...“

„Jaký čaroděj pořád? Je to historik, vědec. V muzeu ho znají, ne? Podezřelý je jenom to, co dělá v noci na Hrádku. Třeba tady hledá

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Případ školníkovy kocoura.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.